

El perfil

Miquel Riera / mriera@presencia.cat / @mriera

Un general iranià a la ciutat de Saddam

“

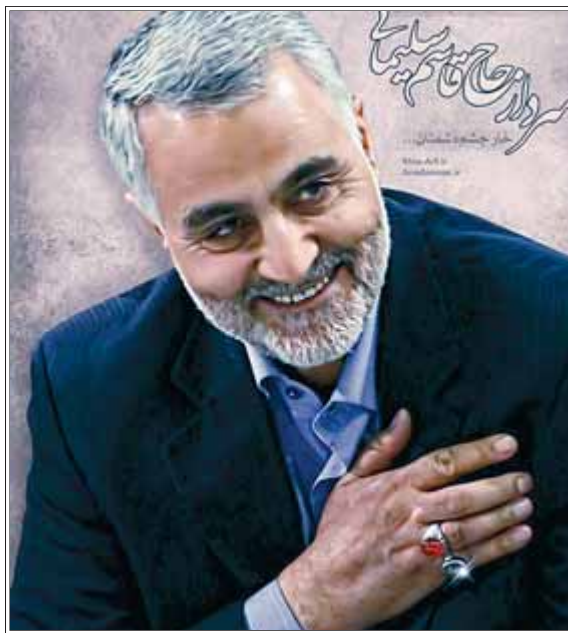
Espia i militar destacat, el general iranià Qassem Soleimani és una figura que es preveu clau en el futur de l'Orient Mitjà

Qassem Soleimani, en un pòster produït a l'Iran i en què es lloa la seva figura.

Iran i l'Iraq van viure una guerra monstruosa als anys vuitanta del segle passat. Més de vuit anys d'un enfrontament cruel i sanguinari que va acabar en taules i amb el tràgic balanç de més d'un milió de morts. Una guerra que va iniciar el règim de Saddam Hussein àvid de nous jaciments de petroli i gas i que al nou règim dels aiatol·làs acabat d'instaurar a Teheran el 1979 ja li va anar bé per encendre l'esperit nacionalista dels iranians. La guerra va contribuir encara més a inflamar la centenària rivalitat entre xiïtes, majoritaris a l'Iran, i sunnites, que governaven amb mà de ferro la també majoria xiïta a l'Iraq. Entremig, els kurds, presents als dos estats i que van rebre una nova onada repressiva.

Cap a trenta anys després de la finalització d'aquell conflicte, les tornes han canviat a l'Iraq. Els xiïtes controlen ara un complicat govern de coalició amb sunnites i altres minories, confrontats a l'enemic comú d'Estat Islàmic (EI). En aquesta lluita, l'exèrcit iraquí i les milícies xiïtes disposen de cada cop més evident ajut iranià, el cap més visible del qual és el general Qassem Soleimani, comandant en cap de la força Al Quds, una divisió de la Guàrdia Revolucionària de l'Iran, dedicada a les operacions a l'exterior.

Qassem Soleimani ha estat batejat sovint per la premsa occidental com “el general de les ombres”, ja que poca cosa se

Qassem Soleimani

Qassem Soleimani (Kerman, 1957) és un soldat fet en mil batalles i amb gran prestigi a l'Iran. Va participar en la guerra amb l'Iraq (1980-88) Destacat espia, ha actuat al Líban, l'Afganistan, l'Iraq i Síria. Perseguit durant anys pels EUA, ara aquests no s'amaguen que és i serà una figura clau en el futur de l'Orient Mitjà.

sabia d'ell i tampoc no en circulaven gaires fotografies. Aquests últims temps, però, s'ha deixat veure sovint a Síria, on ha dirigit, amb èxit, algunes de les operacions que han permès al règim de Bashar Al Assad de recuperar territori enfront els rebels. Des de fa uns dies, però, Soleimani col·labora obertament amb les forces iraquianes en la batalla per recuperar d'Estat Islàmic Tikrit, la ciutat natal de Saddam Hussein i un dels bastions sunnites més destacats de l'Iraq. Soleimani s'ha deixat retratar en diferents ocasions aquests últims dies. Sempre amb un somriure seductor i

normalment vestit de civil, Soleimani apareix rodejat d'alts comandaments iraquians i de soldats. Les fotos de Soleimani a Tikrit s'han fet públiques paral·lelament a d'altres en què s'hi veu armament iranià facilitat als iraquians, entre el qual míssils i tancs. Una ajuda iraniana impensable fa tan sols un any i que els principals analistes també consideren que està essent clau en la guerra contra EI. Una presència que deu fer remoure a la seva tomba el mateix Saddam Hussein, malgrat que no pot veure com un general iranià allibera la seva estimada Tikrit.

Un nom, un món

Xevi Planas / xplanas@presencia.cat

Joaquim Molas

“

La literatura catalana va entrar el 1978 a les cases gràcies als llibres grocs de la MOLC de Joaquim Molas

La literatura catalana va entrar el 1978 a les cases de moltíssimes persones que no tenien l'hàbit de llegir. Va ser amb Les millors obres de la literatura catalana, la col·lecció de llibres que van impulsar amb èxit Edicions 62 i La Caixa. Darrere aquells cent vint-i-cinc volums grocs de la MOLC, que reivindicaven des de Ramon Llull fins a Pere Gimferrer, hi havia la mà de Joaquim Molas (Barcelona, 1930-Barcelona, 2015), que va dirigir aquella col·lecció i moltes altres iniciatives orientades a fixar el cànon literari català. Molas va ser una de les personalitats més influents de la cultura catalana a les dècades del 1960 i del 1970. Les seves apostes per autors, lli-

bres i moviments literaris van forjar més d'una generació de *moletes*, deixebles que a les seves classes a la universitat van admirar-lo com un professor capaç de defensar els seus referents literaris a partir d'uns criteris filològics molt marcats per les seves conviccions ideològiques.

El mestratge de Molas, com el de Joan Triadú, ja no irradiava un magnetisme tan potent com durant el franquisme quan el vaig entrevistar per a aquesta revista ara fa vint anys, en un moment en què en les anàlisis literàries acadèmiques la política pesava molt menys. Em va rebre, poc abans de complir seixanta-cinc anys, envoltat de buguenvil·lees al pati fresc de la

casa de Sant Feliu de Guíxols on es refugiava els caps de setmana. Preparava l'edició de la seva obra crítica completa. “Ja veurem si es podran editar els volums que preveig, perquè el meu amic Josep Maria Castellet em comenta que aquests llibres es venen molt poc”, em va confessar. Vam parlar sobretot de cultura: “Si una novel·la no es pot vendre, que no es publiqui! La cultura majoritària s'ha d'autofinançar. Una cultura subvencionada és una cultura destinada a desaparèixer”. I vam parlar també de política: “Sóc independentista des que era petit. Com el meu pare i com el meu avi.”